

seende stemmer Forslaget med den gældende Lov af 1888 — den Regel, at Fiskeretten tilkommer de tilstødende Grundejere, enhver paa sin Grund. Det er aabenbart, at det er en helt anden Regel, thi herefter skulde Fiskeretten ikke være en Bestanddel af Ejendomsretten over den Grund, som vedkommende ejer, men den skulde være en Bestanddel af den tilstødende Grund. Loven siger ganske vist „som hidtil“, og det tyder paa, at man har villet give den samme Regel som tidligere, men det er ikke noget Bevis paa, at man virkelig har faaet samme Regel som efter Loven. Det er jo tydeligt, at naar vi have Hovedreglen, som den staar her, at Fiskeretten tilkommer de tilstødende Grundejere, er det det, der er gældende Ret, og naar det her føjes til „som hidtil“, udtales deri, at saaledes skal ogsaa den gældende Lovgivning forstaas. Men naar en ny Lov udtaler sig saaledes, er Følgen den, at man ikke mere kan møde op med den gamle Regel om, at man har Fiskeret i fersk Vand i Kraft af sin Ejendomsret over Grunden, hvorpaa det findes, men saa er Betydningen den, at herefter skal det forstaas saaledes, som om man altid har haft Fiskeret i Kraft af, at man var tilstødende Grundejer.

Nu kan man spørge: hvorledes er det da gaaet til, at man i dette Tilfælde er kommen til at give en Regel, som er saa aabenbar skæv? Jeg antager, det er gaaet til paa den Maade, at man kun har haft Blikket for Bestemmelsen i D. L. 5—10—42, som giver en Regel for et specielt Tilfælde, nemlig det, hvor flere i Forening eje Grunden, hvorpaa Fiskevandet findes, saaledes at enhver har sin Del af Grunden. I dette Tilfælde kan selvfølgelig den Regel, der nu staar i Loven, heller ikke komme til at gøre nogen Skade; det er blot urigtigt udtrykt, men i Praksis vil det vistnok i og for sig hverken gøre fra eller til. Men derimod kan det komme til at gøre Skade, at man har givet Reglen saaledes, at den ogsaa skal gælde for de andre Tilfælde, nemlig for det Tilfælde, at en ejer særlig en Sø eller et Vandløb, særlig et Fiskevand, og for det Tilfælde, at flere eje et Fiskevand, men uden hver at eje sin Del af det. Thi det er jo klart, at naar Loven giver Reglen uden videre som almindelig Regel, maa man ogsaa bringe den til Anvendelse paa disse Tilfælde, og det er rimeligvis, fordi man ikke er bleven opmærksom paa Bestemmelsen, at den ikke hidtil er bleven gjort gældende i Praksis ved Domstolene, — Nu kan man

spørge: men hvorledes stiller det sig da? Hvad er det for Tilfælde, hvor den ny Bestemmelse kan komme til at gøre Fortræd? Jeg skal, som sagt, her først nævne det Tilfælde, hvor nogen ejer en Sø uden at eje de tilstødende Grunde. Har han i sin Hjemmel for Søen en udtrykkelig Tilkendegivelse om, at han har Fiskeret i Søen, vil der ikke være noget i Vejen for Lovstedets Vedkommende, thi saa kommer han jo ind under Slutningsbestemmelsen, at han har særlig Ret til Fiskeriet. Men har han kun Ejendomsret til Søen, uden at Fiskeriet er omtalt, medfører Bestemmelsen i Lovforslaget, at det ikke er ham, men de tilstødende Grundejere, der have Ret til Fiskeriet, og han kan længe nok paaberaabe sig, at han har fisket i lang Tid og hans Formænd før ham; thi her er givet en ny Lovbestemmelse, som siger, at alt dette gælder ikke, den har tilbagevirkende Kraft, og herefter maa de paa-gældende efter al Sandsynlighed kunne vindicere Fiskeriet i den Sø, som slet ikke er deres. — Jeg skal nævne et andet Tilfælde i en helt anden Retning, hvor dette Forslag, som det er affattet, vil kunne komme til at gøre Fortræd, og det er med Hensyn til de ferske Fiskevande, som ingen ejer. Der er det klart, at efter Lovstedet maa de tilstødende Grundejere kunne komme og sige: vi have Fiskeret indtil midtstrøms, uagtet de lige saa lidt som nogen anden eje disse Fiskevande. Jeg ser ikke, med hvilken Hjemmel man vil kunne afskære dem derfra. Saadanne ferske Vande gives der. Jeg skal nævne som Eksempel et af de største og rimeligvis det største, nemlig Stadil Fjord. Det er et fuldstændig fersk Fiskevand. Den kaldes nok Fjord og har maaske i gamle Dage været det, men nu for Tiden er den i hvert Fald en fuldstændig fersk Sø, den har fersk Tilløb og ikke andet og staar ikke en Gang i Forbindelse med noget Saltvand. Den eneste Forbindelse, den har med andet Vand, er mod Syd ved en Aa til Ringkøbing Fjord, og det er Brakvand. Det er muligt, at Ringkøbing Fjord undertiden kan staa saa højt, at Aaens Løb gaar den modsatte Vej; men i hvert Fald er det ikke anderledes, end at Stadil Fjord maa blive ved at kaldes et fersk Fiskevand, det hænder i hvert Fald ikke en Gang hvert Aar; at man mærker Strømmen fra Ringkøbing Fjord gennem Aaen op til Stadil Fjord. Jeg skal en passant bemærke, at denne Aa, som jeg nævnede, er et fuldstændig privat fersk Fiskevand, hvor Fiskeretten tilkommer de tilstødende